

KORTÁRS CUKRÁSZAINK NYOMÁBAN

Kóstolóval egybekötött beszélgetés a magyar cukrászatról

Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum, 2015. február 25. szerda, 18 óra

A Magyar Cukrász Iparosok Országos Ipartestülete és a Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum „Kortárs cukrászok – terefere kóstolóval” címmel januárban új programsorozatot indított. A beszélgetéseken a kortárs magyar cukrászat áll középpontban – havi rendszerességgel, minden hónap utolsó szerdáján egy-egy cukrászda képviselője mutatkozik be. A színes életutak, szakmai- és műhelytitkok megismerése mellett lehetőség nyílik az ínycsiklandó finomságok megkóstolására is. A program

hosszabb távú célja az összegyűjtött történetek megőrzése, archíválása és a tervek szerint könyv formában való megjelentetése. Az előadásokon a részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. A sorozat aktuális vendégeiről és a regisztráció módjáról a www.mkvm.hu oldalon tájékozódhatnak. ●

MINDEN ROSSZ – AVAGY A DRAMATURGIA MEGÚJÍTÁSA

Zapfe László

2005-ben a Minden Rossz Varietével indult útjára a TÁP Színház. Honlapján azóta is olvasható a hozzá ízütt ars poetica: „A TÁP színház Varietétjét a rossz színház iránti szenvedélyes elkötelezettség tartja össze. Túl sok jó színház van a világon. Túl sok jó színész, túl sok jó rendező. Túl sok jó darab, túl sok jó előadás. Ki nem unja már a remek világítást, díszletet, jelmezeket? Kit nem altatnak el a szenális kísérőzene? A rossz színház ritka kincs, egyre ritkább. Megismételhetetlen. Meg kell becsülnünk ezt a kincset. Ápolnunk, TÁPlálnunk kell. Célunk, hogy a lehető legtöbb rossz, amatőr, dilettáns, gagyi, penetránsan kellemetlen színházi műsor-számot hozzunk létre. A jó színház művelőivel ellentétben mi örülünk annak, ha a közönség nem figyel az előadásra, beszélgetnek, telefonálnak, esznek, isznak, ki-be járkálnak. Valamennyiünknek jól esik, ha a nézők nem nevetnek a poénokon, ha nem érzékenyülnek el a szomorú jelenetek alatt, ha nem tapsolnak. Boldoggá tesz bennünket, ha előadásainkról hallgat a média. A TÁP színház tagjai büszkéek vagyunk arra, ha elfelejtjük a szövegünket, ha hamisan sikerül énekelnünk, ha a hangmérnök rosszkor, rossz zenét ad be, ha a világosító berűg és ráesik pultjára. Műszaki állományunk ugyanolyan hasznavehetetlen, mint művészeink. Nálunk nem

rendez a rendező, hanem rendtelenséget csinál. A Rossz iránti vonzódásunkat betegesnek nevezi a konkurencia. Igaza van. Mi betegek vagyunk. Beteg színházat csinálunk, krónikusan beteg közönségreteknek. Ha eljön előadásainkra, csalódottan, fáradtan, hitében, emberi méltóságában meggyalázva, magát kifosztva, becsapva, megalázva megy majd haza, ha lesz még hová mennie. A TÁP színház bármelyik előadása megtudja változtatni az Ön életét.”

Az ilyen szellemes öngyaláznak egyetlen hátulütője, hogy senki sem veszi komolyan. És senki sem hiszi el, hogy aki mondja, írja, maga komolyan venné. Természetesen az utóbbi másfél-két évszázadban már megszokott, mondhatni menetrendszerűen érkező újító szándék lapul, settenkedik mögötte. Hiába is részletezi a fenti szöveg szerzője (alighanem maga Vajdai Vilmos, az együttes vezetője) a rosszaság mibenlétét, hiába bizonygatja aprólékosan, hogy a rossz alatt valóban rosszat ért, gyanakszunk: a szöveg igazi jelentése annyi, hogy a jó alatt mást kellene értenünk ezután, mint eddig.

Szabályok, szokások felrúgását, ízlésvilágok tagadását hirdeti a fenti szöveg, miközben egyetlen egyet ígér: „megtudja változtatni az Ön életét”. Hát ennél többet Rilke sem igényelt híres szonettjében.

Az utóbbi hónapokban két előadásukban is nyíltan foglalkoznak a drámaírás

megújításával. A Lúd Zsolt és kutyája Mattyi címűben, amikor végképp homokra fut a történet, színre is lép két szerző, illetve dramaturg, Fekete Ádám és Laboda Kornél, a Lő csibészekben pedig a szereplők szólnak olykor rendezőként, illetve íróként, és terelik a szót a dramaturgia megújítására.

De persze nem ettől lesz jó vagy rossz egy produkció. A Lúd Zsolt számomra szörnyű élmény volt, úgy éreztem, hogy a romboló szándék valóban csak pusztít, csak követhetetlen zűrzavar marad a nyomában, ami a jobb ötleteket, itt-ott felbukkanó szellemességeket is megfojtja, hatástalanítja. A Lúdas Matyival parafrazált mai értelmiségi történet lapos, közhelyes, minden mélyebb és igazabb jelentés nélkül marad: szatirikus éllel kapdos bele a mai élet egy-egy szeletébe, hogy rögtön el is dobja, nehogy véletlenül jó legyen. Az eredmény számomra nemcsak konzervatív, de mindenféle értelemben rossz, élvezhetetlen, sőt, csaknem kibírhatatlan.

Annyira persze nem tudta megváltoztatni az életemet, hogy ne nézzem meg a TÁP Színház legközelebbi utamba eső előadását. A Hátsó Kapunak nevezett Dohány utcai üzlethelyiségben Sartre klasszikusát, a Zárt tárgyalást roncsol-ták, alakították addig, míg tényleg nem maradt belőle más, mint a drámaírás, a színjátszás megújításának igénye, no meg a problémán rágódók tanácsalansága. Csak ezúttal Mózsik Imre szövege szellemes, játékos, ötletes, és még inkább az az előadás. Vajdai Vilmos rendezésében igazi pokoli vígjátékot művel Gergely Katalin és Piti Emőke, Végh Zsolt és Egger Géza. ●